

arbejde i Samstemning med den ærede Minister, har givet ham Lykt til at gaae videre og Smag paa at være den, der stæbte nye Institutioner, hvilket atter maa give os Haab om, at der ikke er nogen Fare, naar han har denne Sag i sin Haand. Men naar Ministeren har bragt den saa vidt, at begge Rigsdagens Afdelinger, ved hans Mellemkomst, i det Væsentlige ere blevne enige om hans Forslag, saa er der ikke mere Tvivl tilbage om, at det kan blive gennemført, selv om han ikke strax har været istand til med de Medler, han har, at udvilde Grundlaget, hvorpaa Institutionen skal staae. Det er Hovedfeilen ved dette Lovudkast, at kun den Deel, der angaaer Nævningeretter, er grundig behandlet; alt det Øvrige er i høi Grad sluseret, løst henkastet. Der er Tale om Dannelsen af By- og Herredsretter, uden at vi vide, hvilket Omraade de skulle have, og hvilke Bekostninger der vil blive en Følge deraf. Jeg indrømmer meget gjerne, at naar den ærede Justitsminister vilde forelægge os et Nævningeforslag, saa maatte han give os en Antydning af disse Punkter; men ligesaa godt, som han har givet denne Antydning her i Loven, kunde han have sat den i Motiverne. Dersom de Bestemmelser, af denne Art, der her staae som Lovparagrafer, vare optagne i Anmærkningerne eller i de meddelte Oplysninger, og der tillige var givet en Oversigt over, hvormange Kredse Ministeren agter at inddele Landet i, en Oversigt over, hvad han vil gjøre med de Embedsmænd, som sandsynligviis blive tilovers, en Beregning over alle de Udgifter, som dermed vilde være forbundne, en Udsigt til, at det dog var muligt at faae andre Dommere end Auktionsdirektorer, saa vare vi bedre farnede; men vi ere ikke i den Henseende endnu komne et Skridt videre; vore Auktionsdirektorer skulle for Fremtiden vedblive at være Dommere.

Den ærede Minister har forbeholdt sig at forelægge os de forskjellige Love, som skulle hjælpe til at kunne indføre Nævningeloven i Livet, og han har sagt, at han haabede at kunne forelægge dem i næste Rigsdagsmøde. Selv om disse Love blive af den Vækkelse, at vi kunne være tjente med at gaae ind paa dem, vil der ikke være Noget i Veien for, at vi her

ikke nu føre det Lovudkast, her foreligger, igjennem, og at det atter til næste Aar kommer frem som Forespørgsel til Landstinget, vil der heller ikke være Noget i Veien for; men naar derimod Lovudkastet skal blive antaget, og der kom til at staae i det, at i Aaret 1868 skal disse Institutioner være gennemførte, saa ville vi være i en Presse, og dersom der ingen anden Grund blev til Modstand end den, som hidrørte fra, at det blev os for dyrt, saa bleve vi, som vilde mene det, overstemte. Man vilde sige: I ere saa knappe, I ville ikke aabne Pungen; I ville ikke Landets Vel, naar I, hvor der handles om et saa stort Formaal som at staae Nævninger indført, hvorved vilde naaes, jeg veed ikke, alt det Gode, lige indtil en Sammenslutning af de forskjellige Stænder, vilde beregne Skillingen; — det skulle vi ikke udsætte os for; vi skulle ikke lade os stille i en saadan Klemme. Vi have engang sidet i Klemmen med den juridiske Lønningslov; der blev da piint ud af os en ligeoverfor dette Udcast uheldig Lov; den kan i sig selv, naar der ikke skal staae en saadan Forandring i Retsvæsenet som den nu foreslaaede, maa staae være brugelig — jeg troer ikke, den er et Gode —, men naar denne Forandring staaer, saa er det en uheldig, idetmindste en meget kostbar Lov. — Den ærede Minister har givet os Antydninger af, at der skal indføres et nyt Politivæsen, men heller ikke en Oversigt derover er givet os; her er ogsaa et Penge-spørgsmaal, et meget bethdeligt Penge-spørgsmaal. Et æret Medlem har gjort opmærksom paa, at disse Penge vilde blive udrebede af Kommunerne, og at, naar de blive udrebede af Kommunerne, saa glemmer man dem med Hensyn til Statsudgifterne; dette er meget vigtigt; men det er netop en Grund mere til at være tilbageholdne med at give et Middel dertil som dette; jeg siger ikke i den nuværende Ministers Haand, thi han vil ikke misbruge det, men i en anden Regjerings Haand, som maastee vilde misbruge det. Vi skulle huske paa, at man kan kjøbe Guld for dyrt, og at befordre juridiske Kandidater kan blive meget for kostbart — thi der er mange af dem, som trænge til Befordring. Lad os derfor ikke komme ind paa et System, hvor den